

— Защо си дигналъ на гръбъ тая врата?

— Пазя я?

— Защо я пазишъ?

— Защото, ако не я пазя, може нѣкой да влѣзе и да ни ограби имането.

— Ами гладенъ ли си?

— Гладенъ съмъ, — отвърналъ шуриятъ.

— Мамалига съ маджунъ искашъ ли?

— Уха, то се знае, че искамъ.

Заловила се циганката да сготви мамалига. Агудо седналъ на

вратата да чака, а мжжътъ на циганката прескочилъ плета и съ единъ човалъ пренесълъ жълтицитѣ. Заровилъ ги въ градината си.

Когато се върналъ Гудо съ овена, Агудо го посрещналъ:

— Не ти ща овена, азъ вече се нахранихъ съ мамалига.

Гудо влѣзалъ вкжши и като видѣлъ, че жълтицитѣ сж откраднати, много се отчаялъ, хвърлилъ се отъ прага да се убие, падналъ на земята, но останалъ живъ, защото прагътъ билъ низкъ.

А. Каралийчевъ

Шумете, вѣтрове, съ крила,
шумете бодро въ равнината,
че тамъ, срѣдъ малкитѣ села
съ васъ пролѣтъ пѣе надъ земята!

Единъ селякъ върви засмѣнъ
и бодро пѣе следъ браздата,
и тоя свѣтълъ, топълъ день
гори и стопля днесъ сърдцата.

Летете, южни вѣтрове,
и пѣйте, птици, въ небесата,
за новъ трудъ тука ни зове
и пѣй, и вика ни земята!

Симеонъ Мариновъ